

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Keld Albrechtsen som ordfører for forslagsstillerne.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til alle de ordførere, som har understreget behovet for at have en debat om situationen omkring Burma, og også sige tak for den interessante vinkel på debatten, som opstod, da hr. Steen Gade fremlagde det synspunkt, at vi skulle have en mere generel diskussion om offentlig indkøbspolitik og menneskerettigheder, som jo også fik støtte fra andre ordførere, og som, hvis der er flertal for det ønske om en sådan debat i Folketinget, jo kan blive et væsentligt skridt videre i menneskerettighedsdiskussionen.

Jeg vil i hvert fald gerne fra Enhedslistens side give tilsagn om, at det indgår vi også meget gerne i, og det vil så være et nyttigt resultat af den her debat.

Så vil jeg sige, at der altså har indsneget sig den misforståelse, som hr. Steen Gade allerede har gjort opmærksom på, i debatten fra flere ordføreres side, at det her skulle være rettet specielt til danske virksomheder. Det er det ikke. Det er rettet til virksomheder, som handler med det offentlige i Danmark, og som det offentlige indkøber varer eller tjenesteydelser fra. Det er også sådan, Massachusettslovgivningen er indrettet.

Det giver også en anden bedømmelse af forslagets effekt end de bedømmelser, som nogle ordførere har lagt frem. Det betyder selvfølgelig, at forslaget får en større effekt. Det betyder f.eks., som det, der er nævnt om Texaco, at man kan forestille sig, at store firmaer, multinationale selskaber, som også handler i Danmark, vil lade sig påvirke af en sådan lovgivning, hvis den også blev indført i Danmark. Så effekten vil altså være større, end nogle ordførere måske i første omgang har troet.

Så vil jeg gerne sige til de borgerlige ordførere – især hr. Niels Ahlmann-Olsen, som ligefrem mente, at forslaget var en populistisk klappjagt på dansk erhvervsliv, men i så tilfælde burde hr. Niels Ahlmann-Olsen have sagt det internationale erhvervsliv – at det altså ikke er rettet specielt til det danske erhvervsliv. Jeg må selvfølgelig tage afstand fra synspunktet, og jeg kan bare konstatere, at de borgerlige i Venstre og De Konservative altså sætter snævre danske erhvervsinteresser over menneskerettighederne i den her sag. Det er jeg ked af, men de lægger

jo ikke skjul på det, og det må man jo så tage til efterretning.

Ministeren har henvist til to synspunkter. Det ene af dem er, at man skal være varsom med økonomiske sanktioner – det var hr. Kristian Thulesen Dahl også inde på – fordi vi ikke kan bruge dem over for alle lande, som har problemer med menneskerettighederne, på en gang. Det er jo et synspunkt, jeg er enig i. Det er jeg fuldstændig enig i. Derfor er det efter nøje overvejelse, at Enhedslisten har stillet forslaget, netop når det gælder Burma, for vi mener, at situationen dér er ekstraordinært slem.

Det var i sin tid også efter nøje overvejelse, vi deltog i et flertal i Folketinget, der indførte sanktioner imod Sydafrika. Jeg er fuldstændig enig i det synspunkt, at det er noget, som man naturligvis ikke kan gøre, om jeg så må sige, med spreddehagl. Men vi mener, at de betingelser, strenge betingelser, som skal være til stede, er opfyldt i denne sag. Det kan der så være forskellige bedømmelser af, men der er altså ikke uenighed i det grundlæggende synspunkt.

Derimod er jeg helt uenig med ministeren og flere andre ordførere, som har været inde på forholdet til WTO-aftalerne. Det kan da ikke være rigtigt, at WTO-aftaler skal kunne forhindre udenrigspolitisk betingede beslutninger om menneskerettigheder og handelssanktioner. Så ville det jo i sin tid formentlig have været umuligt at lave sanktionerne imod Sydafrika, og det kan jo ikke være rigtigt.

Det må vi have en dybtgående analyse af i udvalget og også i forbindelse med den diskussion, som skal føres om offentlig indkøbspolitik og menneskerettigheder i almindelighed, for det må vi jo have afklaret. Det kan ikke være rigtigt, og jeg håber, ministeren vil give tilsagn om, at vi kan få en dybtgående analyse af det her problem. Hvis det virkelig er rigtigt, at WTO-aftalen afskærer os fra at føre sanktionspolitik i al almindelighed, så har vi jo unægtelig et stort problem for dansk udenrigspolitik.

Jeg er lidt rystet over, må jeg sige, at man bruger denne juridiske synsvinkel, denne henvisning til WTO-aftalen. Jeg håber ikke, det kan være rigtigt, og hvis det er rigtigt, at juraen forholder sig sådan, håber jeg, at man vil være indstillet på også fra regeringens side at få gjort noget ved det problem, for ellers er dansk udenrigspolitik jo frataget et af sine vigtige instrumenter. Det vil EU også være. Hvis nu man går ind for, at en sådan politik skal føres i fællesskab fra EU, ja, så vil EU også være ramt